Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 32

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 252)

Εἷς δεκανεὺς τῶν εὐζώνων, ἐκτελῶν χρέη γραμματέως, ἠγέρθη καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἔγγραφον, κατὰ τὸ ὁποῖον, οἱ γάλλοι ὑπήκοοι Σαὶν Ροκαντὲν καὶ Παλουάζος, κατηγοροῦντο ὅτι παρέσχον εἰς τὸν ἐχθρὸν πληροφορίας περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θέσεως τοῦ στρατοῦ, καὶ ὅτι εἶχον στρέψῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς ἰδίας πατρίδος, — ἐγκλήματα προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τιμωρούμενα διὰ θανάτου.

Ὁ Ρογῆρος, μόλις ἤκουσε τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμένων, ἐξέβαλεν εἰμωγήν, ἤπλωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἀέρα, καὶ κατέπεσε λιπόθυμος.

Ὁ προεδρεύων συνταγματάρχης ἔκαμε μορφασμὸν οἴκτου καὶ διέταξε τοὺς ναύτας νὰ βγάλουν ἔξω τὸ παιδὶ καὶ νὰ τὸ περιποιηθοῦν.

Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῶν τριῶν φίλων, προσῆλθεν ὁ Ρενὼ καὶ ἔδωσε τὴν κατάθεσίν του. Ἐπανέλαβε μὲ περισσοτέρας λεπτομερείας, ὅσα εἶχεν εἰπῆ καὶ εἰς τὸν στρατάρχην. Ἠρκεκάλεσε τὸ συμβούλιον νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρῃ, ἐσύστησε νὰ τὰ συγκρίνουν μὲ τὴν πρὸς τὸν δοῦκα Βελλὺν ἐπιστολήν, καὶ προσέθεσεν ὅτι, δυστυχῶς, οὐδεμία ἐχώρει ἀμφιβολία... Μετὰ τὴν κατάθεσίν του, ὁ κακοῦργος ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ποσυρθῇ, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῶν θυμάτων του, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελον ἐπανέλθῃ ὁ Ρογῆρος, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος.

Τῷ ὄντι, τὸ παιδίον συνῆλθε καὶ ἐπέμεινε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν θεῖόν του. Ἐκεῖ τὸν ἐκάλεσεν ὁ συνταγματάρχης καὶ ἤκουσε μὲ μεγάλην εὐμένειαν τὴν σύντομον ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς Ἱππότου ἀπολογίαν του. Ἤκουσεν ἐπίσης εὐμενῶς καὶ ὑπομονητικῶς τοὺς δύο Πεζοναύτας, — οἱ ὁποῖοι τὰ ἔκαμαν πάλιν θάλασσα μὲ τὴν εὐγλωττίαν των, — καὶ ἔδωσεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν λόγον εἰς τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐπιφορτισθέντα νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν, καὶ εἰς τὸν ὑπολογαγόν, ὁ ὁποῖος διωρίσθη αὐτεπαγγέλτως συνήγορος τῶν κατηγορουμένων.

Κατόπι τὸ δικαστήριον ἀπεσύρθη πρὸς συνδιάσκεψιν.

Ἡ ἀπουσία του δὲν διήρκεσε πολύ. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ὁ πρόεδρος ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὴν ἀπόφασιν — φεῦ! καταδικαστικήν.

«Τρεῖς ναῦται ἔπεσαν κάτω μὲ τὰ κεφάλια σπασμένα.» (Σελ. 258, στήλ. γ'.)

Ἐκήρυττεν ἐνόχους τοὺς δύο κατηγορουμένους καὶ τοὺς κατεδίκαζεν ἐρήμην εἰς θάνατον. Ἂν κατώρθωναν νὰ τοὺς συλλάβουν, ἡ ποινὴ θὰ ἐξετελεῖτο ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

Ὁ Ρογῆρος τὰ ἤκουσε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἔγινεν ὠχρὸς ὡς πτῶμα, κατεδίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν πιστῶν του φίλων.

— Ἄσχημά τὴν ἔχουν οἱ κακόμοιροι οἱ ἀφεντάδες! . ἐσκέπτετο ὁ Λαδουρέκος.

— Ἔννοια σου, γιατί κ' ἐμεῖς δὲν θὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ὡς νὰ εἶχε μαντεύσῃ τὴν σκέψιν τοῦ φίλου του.

— Ἐννοεῖται, πῶς θὰ κάμουμε τὸ διάβολο τέσσαρα διὰ νὰ τους σώσουμε!...

— Δύσκολο . . . πολὺ δύσκολο . . . ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς Ρογῆρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΠΟΥ Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ

Ἐπιστρέφομεν εἰς τὸ Κάδιξ, ὅπου μεταβαίνουν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Ρενώ, κατ' ἐντολὴν τοῦ στρατάρχου, διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ Σαὶν Ροκαντὲν καὶ τοῦ Παλουάζου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Παπαφίγκος, μετημφιεσμένος εἰς ἱσπανὸν ἁλιέα, — ἐν ἀγνοίᾳ βέβαια τοῦ στρατάρχου, — διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Εἰς κεντρικὸν μέρος τῆς πόλεως εἶχεν ἀνοίξῃ ἐσχάτως ἐν εὐπρεπὲς καπηλεῖον καὶ ἑστιατόριον, τὸ ὁποῖον ὁ ἱσπανὸς ἰδιοκτήτης του, διὰ νὰ κολακεύσῃ καὶ νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἄγγλους, ὠνόμασε «Ξενοδοχεῖον τῶν Ἀγγλῶν» ἢ ἱσπανιστί: «Ποζάδα ντὲ λὸς Ἀντζελις.» Εἰς τὴν ποζάδαν αὐτὴν ἐσύχναζον ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ πληρώματα τοῦ βρεττανικοῦ στόλου, καὶ κατηνάλισκον τόσον μεγάλας ποσότητας τζὶν καὶ οὐΐσκη, ὥστε θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιπλεύσῃ ἐπ' αὐτῶν καὶ τὸ μεγαλήτερον θωρηκτόν των.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον διηγήθημεν, εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ, τὸ καπηλεῖον ἦτο γεμάτον ἀπὸ Ἄγγλους μεθυσμένους, κατὰ τὸ σύνηθες.

Ἕνας ναύτης γιγαντιαίου ἀναστήματος ἐκτύπησεν ἔξαφνα τὸν γρόνθον του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνεφώνησε:

— Προτείνω μιὰ πρόποσι!

— Οὐρρά! . . Μπράβο, Τζών! . . ἀπήντησαν ἑκατὸν φωναὶ βραχνιασμέναι.

— Πίνω 'στὴν ὑγειὰ τῆς Ἀγγλίας!...

— Μπράβο!... Ζήτω ἡ Ἀγγλία!... Ζήτω ὁ Τζών! . .

— Σταθῆτε, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη... Πίνω 'στὴν ὑγειὰ τῆς Ἀγγλίας. Ζήτω ἡ Ἀγγλία! Καὶ κάτω ἡ Γαλλία!

Ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον ἐξήγειρε

τὸ πρῶτον μέρος τῆς προπόσεως, μετεβλήθη εἰς φρενῖτιδα ἅμα ἠκούσθη τὸ δεύτερον.

— Κάτω ἡ Γαλλία! Κάτωωωω!!! ἐφώναζαν οἱ μεθυσμένοι.

Καὶ ἐπετοῦσαν τοὺς σκούφους των εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἐκινοῦσαν μὲ ἀγρίαν παραφορὰν τὰ χέρια, ὡς νὰ εἶχαν καὶ νὰ ἐξέσχιζαν Γάλλους.

Τότε εἷς τῶν παρόντων τζέντλεμαν συνέλαβε τὴν μεφαλοφυᾶ ἰδέαν νὰ διατάξῃ ἀπὸ ἕνα πόντς ζεστόν, διὰ νὰ τοπίουν «ὑπὲρ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους γενικῶς, καὶ τῶν γάλλων ναυτικῶν ἰδιαιτέρως.»

Ἔγινε χαλασμὸς κυρίου. Καὶ ἐν ᾧ ἐξεφώνιζαν ὅλοι, διατάσσοντες τὸν κάπηλον νὰ φέρῃ γρήγορα τὸ «ζεστό», ἄνθρωπός τις, τυλιγμένος μ' ἕνα μεγάλον μανδύαν καὶ καθήμενος παράμερα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐσηκώθη διαμιᾶς, ἀνέβη εἰς ἕνα τραπέζι, καὶ ἐφώναξε:

— Τζέντλεμαν . . .

Οἱ ναυτικοὶ προσέβλεψαν περιφρονητικῶς τὸν «στεριανὸν» αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐτολμοῦσε νὰ λάβῃ τὸν λόγον εἰς κατάστημα, γενικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς θεωρούμενον ὡς ἰδικόν των. Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἐξηκολούθησε μὲ ἀταραξίαν:

— Τζέντλεμαν, σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσφέρω ἐγὼ τὸ πόντς, τὸ ὁποῖον ἐδιατάξατε, καὶ νὰ προπίω μαζί σας ὑπὲρ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους γενικῶς, καὶ τῶν γάλλων ναυτικῶν ἰδιαιτέρως!

Αἱ ἐπευφημίαι ἀντήχησαν ὁμόθυμοι, καὶ ὁ μίστερ Μπρόουν,—διότι αὐτὸς ἦτο,—ἤχθη ἐν θριάμβῳ ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν βραχιόνων, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὸν γιγαντόσωμον ναύτην.

Μετ' ὀλίγον τὸ «ζεστὸ» ἦλθε καὶ τὰ ποτήρια ἐπληρώθησαν. Ὁ πρῴην δικηγόρος ἀνύψωσε τὸ ἰδικόν του καὶ ἀνέκραξε:

— Κάτω ἡ Γαλλία! Νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἕνας Γάλλος!

— Οὔτε ρουθοῦνι! Κάτω! Κάτω! ἐφώναξαν οἱ μεθυσμένοι, καὶ ἐρρόφησαν τὸ πόντς μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνος. Ἡ μέθη των εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον. Μερικοὶ εἶχον κυλίσῃ κάτω ἀπὸ τὰ τραπέζια.

Ὁ Μπρόουν ἐνόμισεν, ὅτι ἦλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, καὶ προχωρήσας, ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς:

— Κύριοι, βλέπω ὅτι εἶσθε ὅλοι γενναῖοι ναυτικοὶ καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς βρεττανικῆς Μεγαλειότητος. Διὰ τοῦτο ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ νεχθῆτε τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔκαμεν ἕνας ἄθλιος Γάλλος . . .

— Ποιὰν ὕβριν;! Ποιὸς Γάλλος;! Ποῦ εἶνε;!

Αἱ ἐρωτήσεις διεσταυροῦντο μὲ λύσσαν ἀπερίγραπτον.

— Θὰ σας εἴπω, τζέντλεμαν! Πρόκειται περὶ ἑνὸς κάποιου κόμητος Βελβάλ, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐδῶ μὲ τὸ Φάερφαξ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀντὶ νὰ εἶνε εὐγνώμων πρὸς τοὺς Ἄγγλους πού τον ἐφιλοξένησαν, ἀπεναντίας τοὺς μισεῖ, ναί, σᾶς μισεῖ, καὶ ἀπόψε θὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ νὰ σας μυκτηρίσῃ! Τοῦ εἶπαν νὰ προσέξῃ καὶ νὰ φυλαχθῇ· τὸν εἰδοποίησαν ὅτι θὰ τα εὕρῃ πολὺ ἄσχημα ἐδῶ μέσα, ἂν κάμῃ κανένα κίνημα· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι δὲν φοβεῖται τοὺς ἄγγλους ναύτας καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ τα βγάλῃ πέρα μονάχος του!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροκάλεσαν ὠρυγὸς λυσσαλέας. Ὁ γίγας Τζὼν προπάντων *ἔγινε κατακόκκινος*, ποῦ νὰ ὠχριᾷ ἐμπρός του καὶ ἡ παπαρούνα· ἐφώναζεν, ὕβριζεν, ὠρκίζετο νὰ καταπιῇ ζωντανὸν τὸν ἀνόητον, ποῦ θὰ ἐτολμοῦσε νὰ πατήσῃ εἰς τὴν «Ποζάδαν ντὲ λὸς Ἀντζελις.»

Τόσος ἦτον ὁ θόρυβος, ὥστε κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Μπρόουν, οὔτε τὴν εἴσοδον τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών.

Ὁ Μαρκήσιος, *ἀτάραχος*, ἔλαβε θέσιν εἰς ἕνα τραπέζι, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν ἐπιστολήν, καὶ την ἐξαναδιάβασε μὲ προσοχήν:

«Ἂν θέλετε νὰ λάβετε πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ζητεῖτε, ὑπάγετε ἀπόψε εἰς τὴν Ποζάδαν λὸς Ἀντζελις καὶ περιμένετε. Ἕνας φίλος θὰ ἔλθῃ νὰ σας εὕρῃ. Νὰ ὑπάγετε μόνος καὶ νὰ μὴ δείξετε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς κανένα.»

— Ὑπογεγραμμένος ὁ λόρδος Δούδλαιϋ, ἐσκέπτετο· πολὺ παράξενον καὶ πολὺ μυστηριῶδες. Ἀλλὰ τί σημαίνει! Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐκτεθῶ εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους διὰ νὰ εὕρω τοὺς συγγενεῖς μου. Ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ.

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος ηὔξανεν ὁλονέν, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν ἠσθάνθη περιέργειαν νὰ μάθῃ τί συμβαίνει τελοσπάντων.

— Σᾶς παρακαλῶ, τί σημαίνει αὐτὸς ὁ θόρυβος; ἠρώτησεν εἰς ἄμεμπτον ἀγγλικήν, ἕνα ἐκ τῶν ὀλιγώτερον μεθυσμένων τῆς συντροφιᾶς.

— Τζέντλεμαν, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτηθεὶς ναύτης, εἴμεθα ἀγανακτισμένοι ἐναντίον τῶν Γάλλων, καὶ προπίνομεν ὑπὲρ τῆς ἐξοντώσεώς των.

— Γελοῖε! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, ὀργισθείς· σᾶς συμβουλεύω νὰ προπίετε τώρα καὶ ὑπὲρ τῆς νίκης σας, διότι δὲν θὰ εἶσθε εἰς θέσιν νὰ το κάμετε μετὰ τὴν μάχην.

Ὁ ναύτης ἀπήντησε μὲ μίαν φρικτὴν βλασφημίαν· κατόπι, μὴ ἔχων ἄλλα ἐπιχειρήματα, ἔστειλε τὸν γρόνθον του μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀντικάλου.

Εὐτυχῶς, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν ἐχαμήλωσεν ἐγκαίρως τὴν κεφαλήν, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν ἀγγλικὴν πυγμαχίαν, καὶ ἐκτὸς τούτου ἦτο προικισμένος μὲ ἔκτακτον σωματικὴν ῥώμην, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ναύτου μὲ θύελλαν γρονθοκοπημάτων. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸν ἔθεσεν ἐκτὸς μάχης, μὲ τὸ πρόσωπον μελανὸν καὶ πρησμένον, καὶ μὲ κάμποσα δόντια σπασμένα . . .

Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ ἡττημένου,—κραυγὰς λύσσης καὶ πόνου,— προσέτρεξεν ὁ Τζὼν ἐξηγηρωμένος εἰς ἄκρον, καὶ ἠρώτησε τί συμβαίνει.

— Νά, αὐτὸς ὁ παληογάλλος. . . *εἶπεν ὁ ναύτης.*

— Γάλλος;! ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν, γουρλόνων τὰ μάτια.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καὶ βλέπων τὰς ἐχθρικὰς διαθέσεις τῶν συμποτῶν, οἱ *ὁποῖοι ἠγείροντο ἀπειληπικοί*, προσέθεσε:

— Εἶμαι ὁ κόμης Βελβάλ, καὶ ἦλθα ἐδῶ μὲ τὸ Φάερφαξ.

Δὲν περιγράφεται ὁ λυσσαλέος ἀλαλαγμός, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὰς λέξεις ταύτας.

— Εἶνε ἐκεῖνος! εἶνε ὁ Γάλλος! Θάνατος! Θάνατος! ἐφώναζαν οἱ Ἄγγλοι.

Μετ' ὀλίγον ὁ Νοαρμὼν ἐπεριεκυκλώθη ἀπὸ τὸ μαινόμενον ἐκεῖνο πλῆθος· εἰς τὰς περισσοτέρας χεῖρας ἐξῆστραπτον μάχαιραι. . . Τετέλεσται! . . . ἦτο χαμένος.

Ἤδη ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ πωλήσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἀκριβώτερα τὴν ζωήν του, ὅταν ἕνας ἱσπανὸς ψαρᾶς, καθήμενος εἰς μίαν γωνίαν καὶ παρακολουθῶν ἀδιαφόρως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν σκηνήν,—ἀνεπήδησε καὶ ἐφώναξε:

— Θάρρος, ἐκλαμπρότατε! Μὴ φοβᾶσθε καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!

Ὁμιλῶν ἀκόμη, ἥρπασεν ἕνα ξύλινον θρανίον, στερεώτατον καθὼς ἐφαίνετο, καὶ εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐθρυμματίσε τοὺς ὀλίγους λαμπτῆρας, οἱ ὁποῖοι ἐφώτιζαν τὴν αἴθουσαν.

Σκότος ἔγινεν ἀμέσως βαθύ.

Κατόκιν ἀντήχησε κτύπος ὑπόκωφος, καὶ τρεῖς ναῦται ἔπεσαν κάτω μὲ τὰ κεφάλια σπασμένα.

Ὠπλισμένος πάντοτε μὲ τὸ θρανίον του, τὸ ὁποῖον, ὡς καταπέλτης, ἀνέτρεπε τὰ πάντα κατὰ τὴν διάβασίν του, ὁ μυστηριώδης ψαρᾶς ἐξώρμησε μέσα εἰς τὸ σκότος.

Φαίνεται, ὅτι εἶχε σημειώσῃ καλὰ τὴν θέσιν τοῦ μαρκησίου, πρὶν σβύσῃ τὰ φῶτα, διότι διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ του ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί:

— Σιωπή! ἐλᾶτε μαζί μου!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θὲς νὰ εἶσαι ἀληθινὸς
Φίλος καὶ παντοτεινός;
Σὰν σὲ προσκαλοῦν καὶ πᾶς
Στοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἀγαπᾶς,
Ἀτὲς χαρὲς των τρέχ' ἀργὰ
Καὶ 'ατὲς λύπες των γοργά.

Πῶς εἴμαστ' ὅλοι θύματα
Τῆς τύχης, νὰ στοχάζεσαι,
Κι' ὅσα κι' ἂν ἔχῃς χρήματα
Μὴν παύῃς νὰ ἐργάζεσαι

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Υπεσκόμεθα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ πτωχοῦ τῷ ὕδατι Ἰλισσοῦ, ἐπὶ τοῦ χώρου, τὸν ὁποῖον κατεῖχε τὸ παλαιόν πρόαστειον Ἄγραι, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀττικοῦ δήμου Ἀγρυλή. Μεταξὺ τῶν ναῶν, τῶν ἐπαύλεων καὶ τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων, τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ προάστειον τοῦτο, τὸ ἐπισημότερον βεβαίως ἦτο τὸ Στάδιον, τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ὡς ὠνομάσθη ἕνεκα τῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ἐτελοῦντο ἐδῶ κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Πῶς ἦτο τὸ Στάδιον εἰς παλαιοτέρους χρόνους, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λυκούργου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκίφρονος καὶ συγχρόνου τοῦ Δημοσθένους, δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπωφελήθησαν τοῦ φυσικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ χώρου, τῆς μικρᾶς δηλαδὴ καὶ ἐπιμήκους ἐκείνης κοιλάδος, τῆς περιοριζομένης γύρῳ ὑπὸ λόφων,—ἐκ τῶν ὁποίων ἐπισημότερος ὁ Ἀρδηττός,—διὰ νὰ την χρησιμοποιήσουν ὡς τόπον ἀγώνων, ἄνευ σπουδαίων προπαρασκευῶν. Μία πρόχειρος ἰσοπέδωσις τοῦ ἐδάφους, μία ὑποστήριξις τῶν ἄκρων τῶν παραλλήλων λόφων διὰ λιθοδομίας, μία γέφυρα ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ,—ἰδοὺ ἴσως τὰ μόνα τεχνικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶχον γίνῃ εἰς τὸ παλαιόν Στάδιον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη εἶνε εἰκασίαι, διότι δὲν ἀποδεικνύεται σαφῶς ἂν τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ὑπῆρχεν ἐδῶ καὶ πρὸ τοῦ Λυκούργου, ἢ ἂν ὁ Λυκοῦργος αὐτὸς τὸ ἐδημιούργησεν ἐξ ὁλοκλήρου, διὰ πρώτην φορὰν χρησιμοποιῶν τὴν μεταξὺ τῶν λόφων κοιλάδα.

Ὁπωσδήποτε, εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἐπὶ Λυκούργου, ἀπὸ τοῦ 333 μέχρι τοῦ 323 π. Χ., τὸ Στάδιον ἐσχηματίσθη καὶ ἔλαβεν ἐν τῷ συνόλῳ τὴν ὄψιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀργότερα ἐτελειοποίησεν Ἡρώδης ὁ Ἀττικός. Ὁ Λυκοῦργος ἔπεισεν ἕνα πλούσιον Ἀθηναῖον, Δεινίαν ὀνομαζόμενον, νὰ παραχωρήσῃ χάριν τοῦ Σταδίου ἀρκετὸν μέρος τῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ μεγάλων αὐτοῦ κτημάτων. Ἡ κοιλὰς ηὐρύνθη καὶ ἐκανονίσθη, μετεβλήθησαν δὲ εἰς σωστὸν ἀμφιθέατρον οἱ γύρω λόφοι, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων, τὰ πρὸς τὸν Ἰλισσὸν προεκβάλλοντα, ἐκόπησαν καθέτως καὶ ὑπεστηρίχθησαν διὰ λιθίνου θώρακος. Τὸ ἔργον ἦτο γιγαντιαῖον, διότι ἐδέησε νὰ ορυχθοῦν 80,000 κυβικὰ μέτρα χώματος καὶ πετρῶν! Εἶχε δὲ τὸ Στάδιον μῆκος μέχρι τῆς σφενδόνης 204 μέτρων, πλάτος δὲ 34. Ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν κατεσκευάσθησαν τεσσαράκοντα ἕως ἑξήκοντα σειραὶ ἐδωλίων, ἑκάστη δὲ πλευρὰ διεκόπτετο ὑπὸ ἑνδεκα κλιμάκων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ θεαταὶ ἀνήρχοντο εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐδώλια, ἡ δὲ σφενδόνη ὑπὸ ἑπτά. Εἰς τὸ οὕτω διαρρυθμισθὲν ἀμφιθέατρον, ἠδύναντο νὰ καθήσουν ἀνέτως πενῆντα χιλιάδες ἄνθρωποι, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς. Καὶ ἴσως τόσοι ἀπήλαυσαν τὸ θέαμα τῶν πρώτων ἐν τῷ νεοτεύκτῳ Σταδίῳ ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ἐτελέσθησαν ἐν αὐτῷ κατὰ τὰ Παναθήναια τοῦ ἔτους 330 π. Χ. Μέχρι τοῦ ἔτους τούτου βέβαια αἱ ἐργασίαι δὲν εἶχον τελειώσῃ· φαίνεται ὅμως ὅτι χάριν τῆς ἑορτῆς οἱ πρόγονοί μας Ἀθηναῖοι ἔσπευσαν νὰ τας συμπληρώσουν ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπαράλλακτα δηλαδὴ ὅπως ἔκαμαν καὶ οἱ ἀπόγονοί των μετὰ εἴκοσιν αἰῶνας, χάριν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 1896!

Πολὺ βραδύτερον, κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐκεῖνος Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἀνεκαίνισεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ λυκούργειον Στάδιον. Περιωρίσθη εἰς τὸ ἴδιον σχέδιον, ἀλλὰ το συνεπλήρωσε καὶ το ἐκαλλώπισεν ἀπαραμίλλως. Καὶ ἐν πρώτοις το ἐκέστρωσε διὰ πεντελησίου μαρμάρου ὁλόκληρον, ἀπὸ τῶν κάτω τῆς σφενδόνης, ὅπου ἐτοποθετήθησαν μαρμάριναι ἕδραι διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας — ὅπως ἦσαν καὶ εἰς τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, — μέχρι τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἐδωλίων· ὠκοδόμησε δὲ καὶ ναὸν τῆς Τύχης, ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ λόφου, μὲ ἄγαλμα τῆς θεᾶς χρυσελεφάντινον, καθὼς καὶ νέαν λιθίνην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ γέφυραν. Ἄλλο ἔργον γιγάντιον πάλιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ συνετιθισμένοι εἰς τὰ μεγάλα καὶ ὁλομάρμαρα κτίρια, τὰ εἶχον χάσῃ πρὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐκ τῆς Πεντέλης κομιζομένων μαρμάρων, καὶ ἔλεγον μὲ κάποιαν ὑπερβολὴν: «Τὸ Στάδιον ἀνήλωσε τὸ πολὺ τῆς λιθοτομίας τῆς πεντελησίου!» μὲ ἄλλους λόγους: «δὲν μας ἄφησε πειὰ μάρμαρο 'στὴν Πεντέλη μας!» Καὶ ὅμως! Τὸ Στάδιον ἔλαμψε τότε ὁλομάρμαρον, καὶ θὰ λάμψῃ ἀκόμη μίαν φοράν, πρὶν ἐξαντληθοῦν τὰ λατομεῖα τῆς ἀνεξαντλήτου Πεντέλης!..

Ἀλλ' ἡ ἀκμὴ ἐκείνη παρῆλθε ταχέως. Τὸ Στάδιον ἐγκατελείφθη, ἐφθάρη, ἐσυλήθη, καὶ τὰ μάρμαρά του, κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς βουλείας καὶ τῆς βαρβαρότητος, ἐρρίφθησαν εἰς τὰς καμίνους καὶ μετεβλήθησαν εἰς ἄσβεστον. Καὶ τὸ πάγκαλον κτίριον μετεβλήθη εἰς ἀπέραντον ἐρείπιον, ἀνασκαφὲν καὶ καθαρισθὲν μόλις κατὰ τὸ 1870. Οἱ πρεσβύτεροι ἐκ τῶν νεαρῶν ἀναγνωστῶν μου ἐνθυμοῦνται βεβαίως πῶς ἦτο τὸ Στάδιον, κατὰ τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας του, δηλαδὴ πρὸ τῆς τελευταίας ἀνακαινίσεως, ὅταν, γυμνὸν καὶ ἠρειπωμένον, συνεκάλει τοὺς ἀρχαιολόγους διὰ μελέτας καὶ τοὺς ἀγυιόπαιδας διὰ παιγνίδια.

Ἡ δραστηριότης ἑνὸς Τιμολέοντος Φιλήμονος καὶ ἡ γενναιοδωρία ἑνὸς Γεωργίου Ἀβέρωφ, τὸ ἐξήγαγον πάλιν ἐκ τῆς λήθης καὶ το ἀφύπνισαν ἐκ τοῦ μακραίωνος ὕπνου του. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἀργήσῃ πολὺ νὰ κοιμηθῇ καὶ πάλιν. . . .

ΦΛΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

Πουλί, πουλί, πουλάκι,
Μέσα 'στὸ κλαδὶ
Κρυμμένο τ' ἀηδονάκι
Γλυκοτραγουδεῖ.

Πρωὶ πρωὶ προβάλλει
Μόνο 'στὴ σιγὴ
Μ' ὡραίους ἤχους ψάλλει
Τὴν χρυσῆν αὐγή.

Κι' ἀργὰ ἀργὰ τὸ βράδυ
Ἄσμα θελκτικὸ
Λαλεῖ μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι
Τὸ ἐξοχικό.

Σιγὰ σιγὰ *προβάλνω*
Ὅπου κελαΐδεῖ,—
Βαθειὰ βαθειὰ κρυμμένο
Ποιὸς νὰ το ἰδῇ;

Γλυκειὰ γλυκειὰ ἡ λαλιά του
Μόνον ἀντηχεῖ
Ἀπὸ τὴ μοναξιά του
Σὰν τὴν προσευχή.

Ὦ! πῶς νὰ μάθω θέλω
Σὰν κι' αὐτὸ κι' ἐγὼ
Τοὺς ὕμνους μου νὰ στέλλω
Στὸν Δημιουργό!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Γ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως τυχοῦσα τοῦ Ραλλείου Βραβείου ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Ὅταν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὡραίας τελετῆς τοῦ Ραλλείου, — τὴν Κυριακήν, 27 Ἰουνίου, — ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τῆς βραβευομένης, ἐκ τοῦ ὁμίλου τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου ἀπεσπάσθη νεαρωτάτη κόρη, μόλις δεκαεξαέτις, ἐπροχώρησεν ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, καὶ ἀνελθοῦσα ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ἐξέδρας, ἐδέχθη τὸ βραβεῖον καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐν τέλει. Ἡ συγκίνησις ἔκαμνεν ὠχρὸν τὸ εὔμορφον πρόσωπόν της, καὶ ὑγροὺς τοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικούς της ὀφθαλμούς. Ἡ δὲ σεμνότης καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων της, ἡ γλυκεῖα παιδικὴ χάρις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν συνέκρυπτε τὴν δικαίαν της ὑπερηφάνειαν, ἐκίνησαν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συμπάθειαν ὅλων τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην στιγμήν.

Ἦτο ἡ Βιργινία Λυκιαρδοπούλου, παλαιὰ καὶ ἐνθερμοτάτη φίλη τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ὁποία μεθ' ὑπερηφανείας δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα της, ἀνταποδίδουσα τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῇ περιεποίησε, διὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐξαιρετικῆς διακρίσεως.

Ἡ δεσποινὶς Βιργινία Λυκιαρδοπούλου, θυγάτηρ ἀρχαίου δημοσιογράφου, τοῦ κ. Γερασίμου Λυκιαρδοπούλου, κατάγεται ἐκ Κεφαλληνίας. Εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἐσπούδαζε, — καὶ τὰ πράγματα πλέον μαρτυροῦν μετὰ πόσης ἐπιμελείας, — δαπάναις τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας. Μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Ραλλείου, ἡ εὐτυχὴς μαθήτρια ἔλαβε καὶ ἄλλην τιμήν. Ἡ ὑψηλή της Προστάτις την ἐκάλεσεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ την συνεχάρη θερμῶς διὰ τὸ Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπέστεψε τὰς λαμπρὰς της σπουδάς. Καὶ ἦτο αὐτὴ βεβαίως στιγμὴ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν σεπτὴν Χορηγόν, διότι φέτος διὰ πρώτην φορὰν τὸ Ράλλειον Βραβεῖον ἀπενεμήθη εἰς μαθήτριαν, ἐκ τῶν ὑποτρόφων τῆς Βασιλίσσης.

Ἡ Βιργινία Λυκιαρδοπούλου, ἐλτὸς τῆς ἐπιδόσεώς της εἰς τὰ φιλολογικὰ μαθήματα, διαπρέπει ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς τὴν μουσικήν. Ἔχει γλυκυτάτην φωνήν, ἔντονον, καὶ μεγάλην ἀντίληψιν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ᾄσματος καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Οἱ καθηγηταί της εἶνε κατενθουσιασμένοι, καὶ ἀνομολογοῦν ὅτι, καλλιεργοῦσα τὸ τάλαντόν της, δύναται νὰ διακριθῇ ὡς μουσικός. Πόσον δὲ ἀγαπᾷ καὶ αἰσθάνεται τὴν θείαν τέχνην, δύναται ἀκόμη νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸ ψευδώνυμον Καρδία Μουσικῆς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Διάπλασιν διὰ τὰ συγχαρητήριά της, δὲν εἶπε μὲν πολλὰς λέξεις, ἀλλ' ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐξετέλεσε τεχνικώτατα ἓν ὡραῖον τεμάχιον. Καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτὴ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ ὁποία ἐγέμισε τὸ σπίτι ἀπὸ ἁρμονίαν, ἐννοοῦσες ὅτι προήρχετο τῳόντι ἀπὸ μίαν Καρδίαν Μουσικῆς.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 250)

Ὁ Ἐρρῖκος ὑπεβάσταζε, τὴν μητέρα του, ἐνθαρρύνων αὐτὴν καὶ ἐγκαρδιόνων. Συνεμερίζετο τὴν συγκίνησίν της, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλας της τὰς ἐλπίδας.

— Δὲν πιστεύω, μητέρα μου, τῇ ἔλεγε, νὰ τους εὕρωμεν ἐδῶ. Πρῶτον δὲν ἠξεύρουν ὅτι ἐρχόμεθα. Ἔπειτα, εἶνε πιθανώτερον νὰ τους εὕρωμεν εἰς τὸ Τράνσβααλ. Δέν τα εἴπαμεν ;

— Ναί, παιδί μου, ναί, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Μασσαί. Δὲν σημαίνει τίποτε ἂν δὲν τους ἰδοῦμεν τώρα ἀμέσως. Ἡ εὐτυχία ἀναβάλλεται μόνον, ἀλλὰ δὲν χάνεται... Τί μας ἔγραφεν εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸ Δύρβανον ;... Σ' ἐρώτησα καὶ μοῦ το εἶπες τόσες φορὲς . . . ἀλλὰ κοντεύω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου...

— Μᾶς ἔγραφεν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρῖκος δι' ἑκατοστὴν φοράν, ὅτι ἕως τώρα δὲν ἔχει καμμίαν εἴδησιν περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ πατρός μου. . . Ἀλλὰ ἡ Ἀφρικὴ εἶνε μεγάλη. Ἴσως νὰ εὑρίσκωνται πολὺ μακρυὰ οἱ προσφιλεῖς μας, ἢ νὰ μὴ ἐσκέφθησαν νὰ μας γράψουν εἰς τὸ Δύρβανον. . . Ἂς μὴν ἀπελπιζώμεθα... ὄχι δὲν π ρ έ π ε ι νὰ πελπισθῶμεν. Θὰ τους εὕρωμεν. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐσώθηκα ὡς ἐκ θαύματος ;

— Ἀλήθεια, παιδί μου, ὡς ἐκ θαύματος... Ἂν ἦταν ὅμως ἐδῶ ... ἐδῶ . . . τόσῳ κοντά μας ! .. Ὄχι· πῶς θὰ ἐντεῖχα σὲ τέτοια χαρά ; . . Ἐρρῖκε, μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν τους ἔβλεπα τώρα ἐμπρός μου, ὅλους μαζί, τὸν πατέρα σου, τὸν Γεράρδον μου, τὴν Κοραλίτσα μου καὶ τὴν καϊμένην τὴν Μαργαρόνα, ἀπὸ τὴ χαρά μου θὰ πέθαινα ! . .

— Ἡσύχασε, μητέρα μου, μὴν κάνῃς ἔτσι ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, θλίβων τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Μασσαὶ καὶ μόλις συγκρατῶν τὴν συγκίνησίν του. Σὺ εἶσαι γενναία, περισσότερον ἀφ' ὅ,τι φαίνεσαι . . . Τὸ ἀπέδειξες, ὅταν ἔζησες καὶ ὑπέμεινες μόνη τόσον καιρόν, μόνη χωρὶς κανένα πλησίον σου, χωρὶς εἰδήσεις, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς τὴν ἰδικήν μου παρηγορίαν ἐπὶ τέλους. . .

— Ἄ, μή με 'πῆς ἀχάριστη ! . . Ἐκτιμῶ πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ δοξάζω τὸν Θεόν που σ' ἔστειλε πάλιν πλησίον μου, νὰ με παρηγορῇς σὺ τοὐλάχιστον δι' ὅ,τι ἔχασα... Ἀλλὰ ἡ ἀδελφούλα σου ;.. ἡ Κοραλία μου ;.. Ποῦ εἶνε ; . . Ἄχ, τί δὲν ἔδινα, νὰ ἤξευρα τοὐλάχιστον ὅτι εἶνε ζωντανή ! . . Αὐτὸ μονάχα ! τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελα. . .

Καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας. καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ τῇ εἴπῃ, ποίας λέξεις νὰ εὕρῃ διὰ νὰ καταπραύνῃ τὸ μέγα ἐκεῖνο ἄλγος. Καὶ ἠρκέσθη νὰ θλίψῃ ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ κυρία Μασσαὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν.

— Συγχώρεσέ με, παιδί μου, εἶπε, προσπαθοῦσα μετὰ κόπου νὰ μειδιάσῃ. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σου δίδω θάρρος, καὶ ἰδὲς τί ὡρᾶϊα ποῦ κάμνω τὸ μέρος μου !.. Δὲν πταίω ἐγὼ ὅμως . . . ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ τόπου μ' ἔκαμεν ἔτσι .. Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ κάπου. . .

Καὶ ἐσιώπησε. Κατόπι, δι' ἰσχυρᾶς προσπαθείας, ἀνέλαβε τὴν γαλήνην της καὶ ἠμπόρεσε νὰ φροντίσῃ πλέον διὰ τὴν ἀπόβασιν. Σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος διῆλθε τὴν κινητὴν γέφυραν, ἡ ὁποία συνέδεσε τὸ πλοῖον μὲ τὴν προκυμαίαν. Εἰς μάτην τὸ ἐταστικόν της ὄμμα προσεπάθει νὰ γνωρίσῃ κανένα μεταξὺ τοῦ πλήθους, τοῦ συνωστιζομένου περιέργως πέριξ τῶν ἀποβιβαζομένων. Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐζήτει, δὲν εὑρίσκοντο ἐκεῖ.

Ὁ Ἐρρῖκος, ἀφ' οὗ ὡδήγησε τὴν μητέρα του εἰς ἓν ἀπὸ τὰ καλὰ Ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γαλλικὸν Προξενεῖον, εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰς ὅλους τοὺς τραπεζίτας, — παντοῦ τέλος πάντων, ὅπου ἤλπιζεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ τῳ δώσουν πληροφορίας περὶ τοῦ πατρός του ἢ τῶν ναυαγῶν τῆς Ε ὐ σ τ α θ ε ί α ς, ἂν τῷ ὄντι ὑπῆρχον τοιαῦται. Ἀλλ' ἀπὸ παντοῦ ἔλαβε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν : δὲν εἶχον ἀκούσῃ, δὲν ἐγνώριζαν τίποτε σχετικόν.

Διατρέχων ὁλονὲν τὴν πόλιν, ὁ Ἐρρῖκος ἀπεθαύμαζε τὴν ὡραίαν της θέσιν, τὴν φωτεινήν της ἀτμοσφαῖραν, τὸν ἀέρα ἐκεῖνον τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐημερίας, τὸν ὁποῖον ἀπέπνεε κάθε της οἴκημα. Τὸ Δύρβανον ἐκτείνεται παρὰ τοὺς πρόποδας ὑψηλῆς ὀροσειρᾶς, ἡ ὁποία τὸ προφυλάσσει, ἀλλὰ δέν το καταπνίγει διὰ τοῦ γρανιτίνου της ὄγκου. Τὰ κτίριά του δὲν εἶνε βέβαια ἔκτακτα· ἀλλ' οἱ λαμπροὶ κῆποι, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουν τὰς περισσοτέρας τῶν οἰκιῶν, σὲ κάμουν νὰ παροβλέπῃς πᾶσαν ἀρχιτεκτονικὴν ἔλλειψιν. Τὰ δὲ περίχωρα εἶνε θαυμάσια. Δάση δρυῶν, πεύκων, εὐκαλύπτων, ὀφειλόμενα εἰς τὴν πρόνοιαν τῶν πρώτων ἀποίκων Ὁλλανδῶν, προβάλλουν πανταχόθεν· καὶ μακραὶ λεωφόροι δενδρόφυτοι, ἐκτεινόμεναι ὅσον φθάνει τὸ βλέμμα, ἀποτελοῦν λαμπροὺς περιπάτους. Οἱ κάτοικοι εἶνε φιλόξενοι καὶ ἀνεπτυγμένοι· βεβαίως δὲ εἰς τὸ ὁλλανδικὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον ῥέει εἰς τὰς φλέβας τῶν περισσοτέρων, ὀφείλουν τὴν πραότητα, τὴν γαλήνην καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὰς πρὸς αὐτοὺς σχέσεις, καὶ μάλιστα τὰς ἐμπορικάς, εὐκόλους καὶ εὐαρέστους.

Ἂν ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον σκοπὸν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸ Δύρβανον, θὰ κατώρθωναν εὐκόλως νὰ δημιουργήσουν μίαν ὡραίαν καὶ εἰρηνικὴν ζωήν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπείσθησαν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ, τίποτε δέν τους ἐκράτει πλέον εἰς τὴν πόλιν, καὶ μετά τινας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι κατηναλώθησαν εἰς ματαίας ἐρεύνας, ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ ὁ υἱός της ἀνεχώρησαν διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

Ὁ σκοπός των ἦτο νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὴν Πρετωρίαν, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβααλ. Περὶ τῆς πόλεως ταύτης ἐγίνετο λόγος πάντοτε, ὁσάκις κατέστρωνον τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, διότι ἐδῶ ἐπεθύμει νὰ ἐγκασταθῇ ὁ κ. Μασσαί. Ἦτο λοιπὸν εὔλογον νὰ ἐλπίσῃ κανείς, ὅτι πρὸς τὸ κέντρον τοῦτο θὰ ἔπεινον αἱ προσπάθειαι ὅλαι τῶν ναυαγῶν.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ τμήματος τούτου τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ἐσχάτως ἀνακύψαντος ἐκ τῆς βαρβαρότητος, τοῦ σήμερον πλουσίου καὶ εὐδαίμονος, τοῦ προσελκύοντος μυριάδας ξένων, ἄλλους μὲν διὰ τῆς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ του, ἄλλους δὲ διὰ τοῦ ὡραίου του κλίματος, τοῦ γονίμου ἐδάφους καὶ τῆς εὐκόλου ἐν αὐτῷ ζωῆς.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΥΠΟ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΝ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΡΥΤΑΣ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἀπὸ της Ἰανουαρίου 1900 ἡ Διάπλασις θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα πύξημένη κατὰ 4 σελίδας, ἤτοι δωδεκασέλιδος, ἀντὶ δραχμῶν 10 κατ' ἔτος διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκων χρ. 11 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἂν 1000 μόνον ἐκ τῶν συνδρομητῶν της τὸ θελήσουν, ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των πύξημένην πρὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1899.

ΑΙ μικρὰ ἐξιστόρησις καὶ ἀνακεφαλαίωσις εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε ἀναγκαία, προπάντων διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν τί ἔγινε πέρυσι.

Ὁ πόθος τῆς αὐξήσεως τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλου τῆς «Διαπλάσεως», εἶνε παλαιός. Ἀφότου μάλιστα, χάρις εἰς τὰς προόδους καὶ τὰς καινοτομίας τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν, ηὐξήθη ὁ ζῆλος τῶν φίλων μας καὶ διὰ τοῦ Ξ ε σ π α θ ώ μ α τ ο ς ηὐρύνθη τόσον ὁ κύκλος των, ἡ ἔλλειψις χώρου ἀρκετοῦ ἔγινε πλέον καταφανής, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων ἀκόμη σελίδων, — προσθήκης ἡ ὁποία θὰ συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν ἐν γένει τοῦ φύλλου καὶ εἰς τὴν ἀνετωτέραν διεξαγωγὴν τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν μικρῶν μας συζητήσεων κτλ. κτλ. — ἡ ἀνάγκη αὕτη, λέγω, κατενοήθη γενικῶς καὶ τρόπον τινὰ ἐπεβλήθη, ἐζητεῖτο δὲ ἐκτοτε τὸ μέσον καὶ ἡ εὐκαιρία ὅπως ἐξοικονομηθῇ τὸ ταχύτερον.

Φίλος θερμὸς τῆς Διαπλάσεως, ὁ Μ ι κ ρ ὸ ς Τ υ μ π α ν ι σ τ ή ς, διηρμήνευσε πύρυσι τὸν γενικὸν πόθον, διατυπώσας π ρ ό τ α σ ι ν περὶ αὐξήσεως τοῦ φύλλου μὲ τὴν ἀνάλογον αὔξησιν τῆς συνδρομῆς. Ἄλλος ἐπίσης θερμὸς φίλος, ὁ Λ ο ύ σ ι ο ς, ἐπρότεινε νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα ὑπὸ ἔ μ π ρ α κ τ ο ν ψ η φ ο φ ο ρ ί α ν, δηλαδὴ ἡ γνώμη ἑκάστου νὰ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς συνδρομῆς του ηὐξημένης. Κατ' ἀρχὰς ἔκαμα μίαν δοκιμαστικὴν ψηφοφορίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα τὰς γνώμας τῶν φίλων μου ἐπὶ τῶν δύο τούτων προτάσεων, καὶ ἐπὶ τέλους, τὴν τετάρτην Ἰουλίου 1898, ὑπείκουσα εἰς τὰς πανταχόθεν ἐνθουσιώδεις προτροπάς, ἐπροκήρυξα καὶ τὴν ἔμπρακτον ψηφοφορίαν διὰ τὸν ἀ ν α δ ι π λ α σ ι α σ μ ό ν, (ἤταν διὰ 16 σελίδας μ' ἐξώφυλλον, μὲ συνδρομὴν 14 δρ. καὶ 16 φρ. χρ.)

Ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, μόλις εἶχον ψηφίσῃ 400 περίπου συνδρομηταί, ἐνῷ ἀπητοῦντο 2,000 διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου.

Ἡ ἀποτυχία μ' ἐλύπησεν, — ὅπως ἐλύπησε καὶ ὅλους τοὺς φίλους μου, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντισαν, ἢ δὲν ἐπρόφθασαν ἢ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ψηφίσουν, — ἀλλὰ δέν με ἀπήλπισεν ἐντελῶς. Τὸ σχέδιον δὲν ἐγκατελείφθη. Μόνον ὅτι, ἀντὶ πάσης αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, ἐσκέφθην νὰ ζητήσω αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων μας, καὶ ὑπεσχέθην

ὅτι, ἂν ἐντὸς τοῦ ἔτους διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ἐνεγράφοντο 2,000 νέοι συνδρομηταί, θὰ προσέθετα ἀμέσως εἰς τὸ φύλλον 4 ἀκόμη σελίδας.

Δυστυχῶς καὶ τὸ νέον σχέδιον ἀπέτυχε. Μέχρι σήμερον δὲν ἐνεγράφησαν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος οὔτε 500 νέοι συνδρομηταί, εἶνε δὲ ζήτημα ἂν θὰ γίνουν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 700. Τοῦτο μὲ ἀπογοήτευσε κάπως, καὶ ἐπί τινα καιρὸν τοὐλάχιστον, εἶχα ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, ὡς ἀπραγματοποίητον. .. Καὶ ἤλπιζα μόνον εἰς τὸ μέλλον.

Ἀλλ' ἡ νεότης εἶνε ὅλη ἐλπίς, ὅλη αἰσιοδοξία. Δὲν ἀποθαρρύνεται εὐκόλα, οὔτε ὑποχωρεῖ πρὸ τῶν ἐμποδίων. Καὶ ἰδού, οἱ φίλοι μου ἀνακινοῦν καὶ πάλιν τὸ ζήτημα, καὶ μοῦ γράφουν, καὶ μ' ἐνθαρρύνουν, καί με προτρέπουν. «Δοκίμασε καὶ πάλιν, μοῦ λέγουν. Δοκίμασε! Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐπιτύχῃ χωρὶς ἄλλο. Εἶνε ζήτημα φιλοτιμίας δι' ἡμᾶς. Ἡ περυσινὴ ἀποτυχία μᾶς ἔγινε μάθημα Κανεὶς δὲν θὰ εἴπῃ πλέον: Τί σημαίνει ἂν δὲν ψηφίσω ἐγώ;' Ἐμάθαμεν τώρα, ὅτι ἂν ἕνας κοῦκος δὲν κάμνῃ τὴν ἄνοιξιν, —φάσοῦλι ἐστὸ φασοῦλι ὅμως, γεμίζει τὸ σακκοῦλι. Ἔπειτα, εἰμπορεῖ νὰλλάξουν φέτος οἱ ὅροι. Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ μικρά, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ μεγάλα. Ἂς γίνῃ πρῶτα μία μικρὰ αὔξησις τοῦ φύλλου μὲ μικρὰν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ ψηφίσουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότεροι, καὶ ἔπειτα βλέπομεν. Μὴ ἀπελπίζεσαι, ἀγαπητή μας Διάπλασις! Ἐδῶ εἴμεθα πάλιν οἱ φίλοι σου, καὶ σε ἀγαπῶμεν περισσότερον ἀπὸ πρῶτα. Δοκίμασε, καὶ θά μας ἰδῆς!»

Αὐτὰ ἀκούω ἐπὶ δύο μῆνας τώρα ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Ἔλαβα πολλὰς ἑκατοντάδας ἐπιστολῶν μ' ἐνθαρρύνσεις καὶ μὲ προτροπάς, καθὼς εἶπα καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τῶν τελευταίων φυλλαδίων. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο τόσον μεγάλος καὶ γενικός, ὥστε ὄχι μόνον εἶδα, ὅτι ὤφειλα νὰ ἱκανοποιήσω τοὺς πολυπληθεῖς μου φίλους, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου μοῦ ἐπανῆλθεν ἰσχυροτέρα παράποτε.

Καὶ ἔχω τοὺς λόγους μου νὰ ἐλπίζω, καὶ πολὺ βασίμους, καθὼς θὰ ἴδῆτε ἀμέσως. Καὶ πρῶτον: Εἶνε πολὺ σπουδαῖον τὸ μάθημα τῆς περυσινῆς ἀποτυχίας, ὥστε νὰ φροντίσουν φέτος καὶ οἱ πλέον ἀναβλητικοὶ καὶ ἀφρόντιδες. — Δεύτερον: ἐν ᾧ φέτος οἱ φίλοι μου εἶνε περισσότεροι, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τῆς αὐξήσεως ζητῶ νὰ ψηφίσουν ὀλιγώτεροι ἀπὸ πέρυσι, δηλαδὴ μόνον 1000 ἀντὶ δύο χιλιάδων. Δὲν εἶνε σπουδαιότατον αὐτό;—Τρίτον, ἀκόμη σπουδαιότερον: Τὸ φύλλον αὐξάνει μόνον κατὰ 4 σελίδας, ἢ δὲ συνδρομὴ μόνον κατὰ 3 φράγκα,—αὔξησις τόσον ἀσήμαντος, ἀπέναντι μάλιστα τοῦ περυσινοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ την ἐδέχοντο, καὶ ἂν ἀκόμη την ἐπέβαλλε ἄνευ ψηφοφορίας.— Τέταρτον, τὸ καὶ σπουδαιότερον πάντων: Φέτος εἶμαι διατεθειμένη νὰ κάμω θυσίας διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις. Κι' ἐν πρώτοις δέν με μέλει ἂν τὸ πρῶτον ἔτος δὲν καλύψω ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ δωδεκασελίδου φύλλου. Ἀρκοῦμαι εἰς τὴν ψῆφον 1000 μόνον συνδρομητῶν, ἐν ᾧ οὔτε μὲ δύο οὔτε μὲ τρεῖς χιλιάδες δὲν θὰ ἐκαλύπτοντο τὰ ἔξοδα· καὶ ἀρκοῦμαι εἰς συνδρομὴν 10 δρ. καὶ 11 φρ. ἐν ᾧ διὰ 12 σελίδας ἔπρεπε νὰ ὁρίσω δρ. 11.50 καὶ φρ. χρ. 12. Ἔπειτα, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς Ψηφοφορίας, ἀφ' οὗ δηλαδὴ ψηφίσουν οἱ χίλιοι, σκοπεύω νὰ κάμω καὶ ἄλλην θυσίαν χάριν τοῦ σχεδίου,—περὶ τῆς ὁποίας ὅμως θά σας εἴπω μετὰ τὴν ψηφοφορίαν.

Δὲν ἔχω δίκαιον λοιπὸν νὰ ἐλπίζω, ἢ μᾶλλον νὰ εἶμαι βεβαία, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ αὔξησις θὰ πραγματοποιηθῇ; Καὶ μεθ' ὅσα εἴπαμεν, ὑπάρχει κανείς, ὁ ὁποῖος δέν θα σπεύσῃ νὰ στείλῃ ἐκ τῶν πρώτων τὴν ψῆφόν του, δεικνύων οὕτω τὴν προθυμίαν του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Διάπλασιν καὶ πρὸς τὴν πρόοδον;

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Α'.—Ὅσοι παραδέχονται νὰ ἐκδίδεται ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» μὲ 12 σελίδας τοῦ ἰδίου σχήματος καθ' ἑβδομάδα, ὀφείλουν, συμπληροῦντες καταλλήλως τὸ ἐσώκλειστον **Δελτίον Ψηφοφορίας**, νὰ πέμψουν συνδρομὴν διὰ τὸ ἔτος 1900 ἐκ δραχμῶν 10 οἱ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ φρ. χρ. 11 οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἡ συνδρομὴ αὕτη πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, ἤτοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Σημείωσις. Οἱ ἔχοντες ἀνανεώσῃ ἤδη τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1900, ἀρκεῖ νὰ στείλουν τὸ συμπλήρωμα, ἤτοι φρ. 3, καὶ οὕτω ψηφίζουν.

Β'.—Ἂν 1000 τοὐλάχιστον ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἀποστείλουν ὡς ἄνω τὴν ἔγκρισίν των, ἡ αὔξησις θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὸ καταβληθὲν ποσὸν τῆς συνδρομῆς θὰ ἔχῃ καλῶς. Ἐν περιπτώσει ὅμως ἀποτυχίας τῆς Ψηφοφορίας,— ὅτε ἡ συνδρομὴ καὶ τὸ φύλλον θὰ μείνουν πάλιν ὡς ἔχουν, — τὸ ὑπερβάλλον τῆς καταβληθείσης συνδρομῆς, ἤτοι φρ. 3, **θὰ μείνῃ εἰς πίστωσιν τοῦ ψηφοφόρου**, ἵνα δι' αὐτοῦ ἀγοράσῃ ὅταν καὶ ὁ,τι θέλῃ ἐκ τῶν πωλουμένων εἰς τὸ Γραφεῖόν μας,—τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, Χάρτην Λύσεων, Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν κτλ. — ἢ νὰ παρατείνῃ τὴν συνδρομήν του ἀναλόγως καὶ διὰ τὸ μεθεπόμενον ἔτος, ἢ νὰ πληρώνῃ ἑκάστοτε τὰ ταχυδρομικὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν ἀνταλλάσσῃ, καὶ ἐν γένει ἵνα τα χρησιμοποιήσῃ διὰ πᾶσάν του παραγγελίαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Σημείωσις. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκανονίσθησαν καὶ πέρυσι τὰ τοῦ περισσεύματος, μολονότι τοῦτο ἦτο πολὺ μεγαλήτερον. Οὕτω, καὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, οὐδεὶς ἔχει νὰ ζημιωθῇ οὔτε λεπτόν.

Γ'.— Οἱ μέλλοντες νὰ ψηφίσουν ἐμπράκτως ὑπὲρ τῆς Προτάσεως, δὲν θὰ θεωρηθοῦν ἁπλῶς συνδρομηταί, ὅπως οἱ ἄλλοι, οἱ μετὰ τὴν προθεσμίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐγγραφησόμενοι· ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τῆς ψήφου των θὰ συντελέσουν **εἰς τὸ νὰ ἱδρυθῇ ἡ δωδεκαέλιδος Διάπλασις**, διὰ τοῦτο θὰ ὀνομάζωνται

ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

καὶ θὰ τύχουν τῶν ἑξῆς ἀμοιβῶν καὶ προνομίων:

α'.) Θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματά των εἰς ἰδιαιτέραν Στήλην Τιμῆς κατὰ σειρὰν αὔξοντος ἀριθμοῦ ἐγγραφῆς (δηλαδὴ πρῶτοι πρῶτοι οἱ προθυμότεροι.)

β'.) Ἐπὶ μίαν ἑξαμηνίαν, ἤτοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1900, θὰ δικαιοῦνται νὰ λαμβάνουν τὰ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντα καὶ ἐκδοθησόμενα βιβλία μὲ ἔκπτωσιν 20 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς των τιμῆς.

γ'.) Θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων καὶ θὰ ἔχουν ὅσα ἄλλα προνόμια ἤθελον κηρυχθῇ κατὰ τὴν ταχτικὴν ἀνανέωσιν τῶν συνδρομῶν.

Σημείωσις. Ὁ αὔξων ἀριθμὸς τῆς *Στήλης Τιμῆς* θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐπὶ τῆς *Ἀποδείξεως Πληρωμῆς*, τὴν ὁποίαν θὰ στέλλω ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν χρημάτων.— Καὶ οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοῦ 1900, ὅσοι ἤθελον ἐγγραφῆ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου μὲ ηὐξημένην συνδρομήν, θὰ καταταχθοῦν μεταξὺ τῶν Ἱδρυτῶν, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ μὲ ὅλα τὰ προνόμια.

Νομίζω, ὅτι προκειμένου περὶ προτάσεως, τὴν ὁποίαν θέτω ὑπὸ ψηφοφορίαν ὑπείκουσα εἰς τὰς προτροπὰς τῶν φίλων μου, αὐτῶν τῶν ἰδίων, δὲν χρειάζονται καὶ προτροπαὶ ἐκ μέρους μου πρὸς αὐτούς. Ἀναμένουσα λοιπὸν εὐελπεῖς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας, τελειόνω μὲ τὴν σοφὴν παροιμίαν, ἡ ὁποία τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ εἶνε τὸ γενικὸν σύνθημα: «Μὴ ἀνάβαλλε δι' αὔριον, ὅ,τι δύνασαι νὰ πράξῃς σήμερον.»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ:—Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα, τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, ὁ,τι οἱονδήποτε ποσοῦ, δεχται καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΑΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν.	Δρ.	361,85
Γεώργιος Χαρ. Τριάντης	»	1,—
Μαρία Ι. Γεωργιάδου	»	1,50
Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας . . .	»	1.—
Ζωφρὸς Μεσαίων (δρ. 3+3+12.)	»	18.—
Δίγενιαὶ Ἀθηνᾶ 0,55+0,50.)	»	1,05
Μιχαὴλ Π. Παρασκάκης . . .	»	— 35
Κακεπὰν Γιακουμῆς	»	1.—
Τάπεινὸν Ἴον	»	2.—
Ἥρως τοῦ Μεσαίωνος	»	—,75
Σωτήριος Ξ. Σταυρουλόπουλος .	»	2.—
Ἑλένη Κοκκίνου	»	2.—
Βρεγμένη Κότια	»	1,50
Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος.	»	—,30
Φάσταφ	»	1,50
Κωνσταντῖνος Πίκουλος . . .	»	1,40
Νέος Ἡρακλῆς	»	1,—
Κυνηγὸς τῶν Τίγρεων	»	—,50
Ριγολέτος	»	1,25
Ἐν ὅλῳ μέχρι 29 Ἰουλίου ἐ. ἔ.	Δρ.	399,95

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μητέρα: — Εἶμαι περίεργη νὰ κούσω, Κωστάκη, πῶς θὰ δικαιολογηθῇς πάλι ποῦ δὲν ἐπῆρες κανένα βραβεῖο, ἐν ᾧ ὁ Ντινὶς ἐπῆρε τέσσερα . . .

Ὁ Κωστάκης.— Ἄχ, μητέρα μου, δὲν ἠξεύρεις τί λίγα που ἤδωσαν φέτος καὶ τί ἄσχημα ποὺ τα ἐμαίρασαν!

Ἡ Μητέρα: — Ἔστι ἔ;

Ὁ Κωστάκης: — Βέβαια. Φαντάσου ὅτι εἰς τὴν τάξιν μας εἴμεθα εἰκοσιπέντε μαθηταί, καὶ εἶχαν μόνον εἴκοσι βραβεῖα. Καὶ σὲ ἄλλους ἔδωσαν ἀπὸ τέσσερα καὶ ἀπὸ πέντε, καὶ σὲ ἄλλους πάλι οὔτε μισό! . .

Ἐστάλη ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Βρετινίου.

* * *

Σωλὴν ὑδραγωγὸς ἐθραύσθη καὶ κόσμος πολὺς ἐμαζεύθη νὰ τον ἰδῇ. Κύριος καταφθάσας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠρώτησε τὸν *Μικρὸν Διάβολον*.

— Τί τρέχει, παιδί μου;

— Νερό! ἀπαντᾷ πονηρῶς ἐκεῖνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ παρελθοῦσαν Πέμπτην, 29 Ἰουλίου, ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ βασιλόπαις Χριστοφορος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας Του. Ἡ Διάπλασις ὑποβάλλει εὐλαβῶς εἰς τὸν σεπτὸν αὐτῆς φίλον τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς διὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων Του, ἀγγέλει δὲ ὅτι, ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, εἰς προσεχὲς φύλλον, θὰ δημοσιεύσῃ σκιαγραφίαν τοῦ μικροῦ χαριτωμένου βασιλόπαιδος μετὰ τῆς εἰκόνος Του.

Οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι τῆς Διαπλάσεως Ἑλληνόπαιδες, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν Συνάδελφον, θὰ το ἀκούσουν βεβαίως μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ἀπλώθηκε, ἀπλώθηκε μὲ ὅλην της τὴν ἄνεσιν ἡ Προκήρυξις τῆς ψηφοφορίας, — εἶχε, βλέπετε, ὅλον τὸ δικαίωμα νὰπλωθῇ, — καὶ μας ἐστρώμωξε τὴν καημένη τὴν Ἀλληλογραφίαν. Καὶ τώρα δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω, ὅπως ἤθελα, εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς. Θὰπαντήσω μόνον εἰς ὅσους εἶχαν νὰ μου γράψουν πολὺν καιρὸν καὶ εἰς τὰ πλέον ἐπείγοντα. Τί νὰ γίνῃ!

Ἰστεγὲς Ἄστυ, σὲ συγχαίρω διὰ τὰ πατριωτικώτατα αἰσθήματά σου, τὰ ὁποῖα πραγματικῶς σὲ τιμοῦν. Σοῦ παρατηρῶ ὅμως, ὅτι ἡ λέξις «παπάκης» δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι δὲν ἁρμόζουν εἰς τὸ στόμα γνησίου ἑλληνόπαιδος. Δὲ ἀνοιγεις τὸ Λεξικὸν νὰ ἰδῇς; «Πάππας = πατήρ, λέξις προσφωνητικὴ τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας.» Ἄνοιξε τώρα τὴν Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, εἰς τὸ στοιχεῖον Ξ στίχ. 57. Ἰδὲ ἴδῃς τὴν κλητικὴν πάππα φίλε». Τὸ σημερινὸν λοιπὸν παππάκης εἶνε τὸ χαϊδευτικὸν τοῦ *πάππας* καὶ ἑπομένως ἑλληνικώτατον.— Ὦ: πρὸς τὸ *κοινεορτοστεφὲς* Ἄστυ, τὸ ὁποῖον σ' ἐθύμωσε, σοῦ λέγω ὅτι ἦτο ἀστεῖόν τοῦ Ἀνανία, (καὶ ξεύρεις ὅτι τας συνειθίζει) ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Τὰ ἐμάθατε λοιπόν; κότσο τὰ μαλλιά της καὶ ἡ *Κάρμεν Σύλβα*. Ἀμὲ τί; μόνον ἡ *Ναυτοπούλα*; Καί μου λέγουν ὅτι εἶνε τῆς μόδας τώρα, νὰ σηκόνουν τὰ μαλλιά των τὰ κορίτσια ἀπὸ πολὺ μικρά. Καὶ ἡ *Γουλιέλμος Τέλλος* ἐστήκωσε . . ἀπὸ τὴ μέση τὰ ναυτικά του καὶ τὴν μαθητικὴν στολήν καὶ ἐβόρεσε πολιτικά Μὲ τὸ δίκηό του, διότι ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον εἶνε πλέον φοιτητής. Μὲ γειά σας, παιδιά μου, καὶ μὲ χαρά σας.

Νὰ καὶ ὁ *Τζὶ - Τζὶ - Μπούμ - Μπούμ*! Ὕστερ' ἀπὸ τόσους μῆνας, μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ μοῦ ὑπόσχεται νὰ μου γράφῃ πάλιν συχνά, ἂν τον συγχωρήσω διὰ τὴν μακρὰν σιωπή, του . . . Καὶ πῶς νὰ μήν τον συγχωρήσω ἀφ' οὗ τα λέγῃ μὲ τόσην συνετιδίν καὶ μετάνοιαν; Γράψε μου λοιπόν, παιδί μου, καὶ προπάντων μὴν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμον, μὲ τὸ ὁποῖον σ' ἐσυνειθίσαμεν ὅλοι.

Ὁ Ἀσπροπυταμίτης [ΕΕ] εἰς μίαν φιλολογικωτάτην ἐπιστολήν, ἰσχυρίζεται ὅτι κακῶς ἔχει ἡ λέξις «Μαυρόσημον, τὴν ὁποίαν ἐπρότεινεν ἡ *Τελευταία Τελιδὼν* καὶ παρεδέχθημεν διὰ τὸ Μέλαν Σῆμα τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*. Κατὰ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, τὸ ἐναντίον τοῦ «Εὔσημον» εἶνε τὸ «Κακόσημον» λέξις ἀπαντῶσα καὶ παρ' ἀρχαίοις — καὶ διὰ τοῦτο προτείνει τὸ [Μ] νὰ γίνῃ [Κ]. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ *Ἀσπροποταμίτης* ἔχει δίκαιον· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τώρα πλέον εἶνε ἀργά.

Ὡραιοτάτη ἡ ἰδέα σου, *Τριεκμειώδη Μαλέα*, ὅτι οἱ διάφοροι Σύλλογοι κρέπει νὰ ἐνεργήσουν παντοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ψηφοφορίας, προτρέποντες τὰ μέλη των νὰ ψηφίσουν, ἀνταλλάσσοντες ἐπιστολάς, κάμνοντες συστάσεις θερμὰς κτλ. Ἔτσι θὰ μεταβληθοῦν ὀλίγον καὶ εἰς ἐκλογικοὺς Συλλόγους.

Ἑλνέα συνδρομηταί μου ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, —*Μάνεσης Μαρτσος*, *Κανέτσιος*, *Σακελλαρόπουλος*, *Γαλιάτσας*, *Πετσάλης*, *Γαρτζούνης*, *Γιαλλινᾶς*, *Μεταξᾶς*, — συνυπογράφουν μίαν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας μὲ πληροφοροῦν ὅτι τὸ ψευδώνυμον *Μανδολίν Μεζὰν Μινὲ* « εἶνε ἀληθὲς ὄνομα Ἰσραηλίτου ἐμπόρου, διαμένοντος ἐν Κερκύρᾳ, ὅστις καὶ παρεπανέθη μαθὼν τοῦτο.» Εἰδοποιῶ λοιπὸν τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος εἶχε λάθη — παρὰ τὸν Κανονισμόν, — τοιοῦτο ψευδώνυμον, ὅτι κατεργεῖται, καὶ ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ ἄλλο ἂς συμμορφωθῇ μὲ τὸν Κανονισμόν.

Μὰ ποῖος σοῦ εἶπε, *Νύμφη τοῦ* Βορρᾶ, ὅτι, ἐπειδὴ σκοπεύω νὰνυξήσω τὸ φυλλάδιον, δὲν θὰ ἐκδώσω περιοδικὸν διὰ μεγάλους, καθὼς ὑπεσχέθην; Θὰ το ἐκδώσω· ἀλλὰ σιγὰ - σιγά· αὐτὰ δὲν γίνονται μὲ βίαν καὶ ὅπως - ὅπως, Ἢ νὰ εἶνε, ἢ νὰ λείψῃ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν* (Α. Μ. βεβαίως διὰ τὰς λύσεις πρέπει νὰ γράφῃς ἰδιαίτερον Χάρτην) *Χαριτωμένην Μουρίσαν* (Α. Μ.) *Μικρὸν Μηχανικὸν* (Σ. Κ.) *Ζὶλ - Βλὰς* (Κ. Λ.) *Διάβολον τῆς Μυκόνου* (Ε. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Κεφαλὴν τῆς Μεδούσης* (Ρ. Κ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον) καὶ *Ἄγγωστον Φῶς* (Θ. Θ. αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ἐλεύθερον.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ὁ *Ἀτρόμητος Πλοίαρχος*, ἀναχωρῶν εἰς *Ἀράχωβαν*, ἀποχαιρετᾷ τὸν *Παναγ. Σκούπουλον* καὶ *Κωνσταν. Παπαδόπουλον*, εὐχόμενος καλὴν ὑγείαν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — Μόνον αὐτὴν τὴν πληροφορίαν ζητοῦσε, διότι τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ. Διὰ καμμίαν ἄλλην δὲν ἔχω τόπον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Χιονισμένην Κούκλαν*, *Τελευταίαν Χελιδόνα* καὶ *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* — τὸ *Ἡρωϊκὸν Σίφρος* μὲ τὸ *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Ναυτόπαιδα*. —ὁ *Φρόνιμος* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν* καὶ *Νυφοσπαστον* — ὁ *Ἀγγουρολογώτατος* μὲ τὸν *Ζουρλομανδύαν*, *Κόρην τοῦ Πηλίου* καὶ *Αὔραν τοῦ Βοσνοῦ* —ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* μὲ τὰς *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας* — ὁ *Ταρτοπόλεμος* μὲ τὸν *Ζουρλομανδύαν* καὶ *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης*—ἡ *Νίκη τοῦ Παωνίου* μὲ τὸν *Παρασσόν*, *Ναυτόπαιδα* καὶ *Ἴριδα* — ἡ *Γραβιᾶς* μὲ τὴν *Ἴριδα* — τὸ *Ἀγκάθι* μὲ τὴν *Μαρίαν Μ. Θεοτόκη* —τὸ *Χριστουγεννάτικο Δενδράκι* μὲ τὸν *Δασάμαντα*. *Τρεμοσθύνον Ἀστέρι* καὶ *Μαραμένον Μενεξέν* — ἡ *Καρδία* ὑπὸ *Πέτραν* μὲ τὸν *Γιάννην Ἀγιάννην*, *Καθαρὰν Καρδίαν* καὶ *Κάρμεν Σύλβα* —ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Ἰόνιον Πέλαγος* καὶ *Ταναγραίαν Κόρην* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸν *Βαρβαλαμπουμπαν*, *Κρητικὴν Σημαίαν* [Ε] καὶ *Γεώργιον Κωστάλαν* —τὸ *Πὶκ-Νὶκ* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* —ὁ *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκόνης* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* καὶ *Ψαρόμυαλον* — ὁ *Μιχαὴλ Παρασκάκης* μὲ τὸ *Ἀειθαλὲς Ῥόδον* — ἡ *Νοικοκυρούλα* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Μικρὸν Παλαιστὴν* — ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὸν *Βασίλειον Δ. Φωτήλαν*. *Γεώργιον Ἀλεξανδρίδην* καὶ *Ἰωάννην Θ. Πετροκόκκινον* —ἡ *Κρητικὴ Σημαία* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*—ἡ *Τίρυνς* μὲ τὴν *Ἀθηνᾶν Ἀγάθου*

καὶ *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* — ἡ *Φιλέρημος Τρυγὼν* μὲ τὸ *Φιλέρημον Ἴον*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Φαῦστος τοῦ Γκαῖτε* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα*, *Ροβέρτον Γυισκάρδον* καὶ *Σπατμένον*. *Φεγγίτην* — ἡ *Ἐξέδρα Πατρῶν* μὲ τὴν *Μμόζαν*, *Φιλαρμονικὴν Πατρῶν* καὶ *Πατραϊκὸν Κόλπον* — ἡ *Ἀποπειρᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Φιλέρημον Ἴον* — ὁ *Ταμερλᾶνος* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτός*. *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Καπετὰν Γιακουμῆν* — ἡ *Γλυκεῖα Ἀνάμνησις* μὲ τὸν *Ἀργυροτόξον Ἀπόλλωνα*. *Γλυκειὰν Βραδυὰν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* — ὁ *Ἰωάννης Ψύχας* μὲ τὴν *Πηνελόπην Κλεομένους* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Τερψιθέας* μὲ τὸν *Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας*, *Ναυσικᾶν Δαμάσκου* καὶ *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* — ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον* — ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Καρδερίταν* καὶ *Μενεξεδένιαν* — ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Δάφνην* καὶ *Παρασόν* — ὁ *Μικρὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Ποιμενίδα*. *Ἰωσεφὶς Ἄσυ* καὶ *Ζωηρὰν Φλόγα* — ἡ *Ἰτέα* μὲ τὴν *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* — ἡ *Φτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν* καὶ *Γουλιέλμον Τέλλον* — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Βράχον τῆς Νυκτὸς* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Πόντου* μὲ τὴν *Τέρψιθα*, *Τελευταίαν Χελιδόνα* καὶ *Δάφνην* — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Μυλόρδον* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τάνταλον* (λοιπὸν καλῶς ἦλθες . . . διὰ νὰ βρίσῃς!) *Θεαγένην* (ἄ, πολὺ ὀλίγοι θὰ εὑρίσκοντο νὰ λάβουν μέρος εἰς Διαγωνισμὸν ξυλοκοπτικῆς· στεῖλέ μου ὁπωσδήποτε τὸ δεῖγμά σου.) *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* (πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ «Δικαστηρίου τῆς Διαπλάσεως» καὶ θὰ το ἰδῇς!) *Κουτεντὲν* (πού τα ξετρυπόνεις! πολλάκις εἶνε κλοπὴ φανερά, ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ σύμπτωσις, ὅπως εἰς τὰ Φωνηεντόλειπα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται ἀπὸ φράσεις γνωστὰς ὡσεπιτοπλεῖστον.) *Λιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἀγριοβιολέτταν* (ἐνοεῖται, ὅτι σὲ δέχομαι!) *Ναυτόπαιδα* (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ ἐξ περιμένω τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου.) *Ρεθμα τῆς Προποντίδος* (καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἐξοχήν.) *Ἀγριοτριαντάφυλλιὰν* (οὔ, πόσον καιρὸν εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου! γράφε μου λοιπὸν συχνότερα.) *Νεράϊδαν τῆς Λίμνης* (ἔστειλα.) *Ἡρωΐδα Ἀνδρονίκην* (κ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ πολύ.) *Ἀπόστολον Ἰ. Μαρτίνον* (ἐλήφθη.) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια!) *Παῖδα τῆς Σικυῶνος* (ἔγινες καλά;) *Σοφὸν Πιττακὸν*, *Βρεγμένην Κόττανν*, *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου* (ἔλαβον, εὐχαριστῶ.) *Ψαρόμυαλον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριον καὶ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν· ἄρισταν ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν θὰ σπουδάσῃς· εἰς τὸν περὶ οὗ ἐρωτᾷς, δύνασαι νὰ γράψῃς.) *Φίγ - Μοῦ - Δῆ*, *Σκαφιδάκι*, *Ἀερόστατον* (εὖγε!) *Μακρολέλεκαν* (διὰ τὰ εὔτημα τοῦ Ξεσπαθώματος, θὰ θεωρηθῆτε ὡς ἓν πρόσωπον.) *Εὐῶδες Ἴον*, *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* (ἐλήφθησαν.) *Σκανδαλιάρην* (ὁ Κανονισμὸς τοῦ Μικροῦ Συλλόγου σας, μοῦ ἐφάνη πολὺ καλός· ἐλπίζω νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ μου γράφῃς συχνά!) *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* ([Ξ] σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς στίχους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἤρεσαν·) *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη!) *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· ἦσαν πολλὰ ποῦ δὲν τα εἶχε!) *Μενεξεδένιαν* (σήμερα, βλέπεις, δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας· θὰ δημοσιεύσω ὅμως μίαν εἰς τὸ προσεχές!) *Ἀράχνην* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσην προθυμίαν!) *Ζωφερὸν Μεσαίωνα*, *Λαίμαργον Γατάκι* (εἰπὲ εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου, ὅτι ἔχω συνεργάτας, οἱ ὁποῖοι μεταφράζουν ὅτι ἐγὼ ἐκλέξω!) *Ροδοφωτισμένην Δύσιν*, *Ἀντίο Μαστέλλο* (ἐλήφθη!) *Παπαρούναν τοῦ Τσομιγιοῦ* (γράψε μου τρίγορα διὰ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά!) *Κόκκινο Σκουφάκι*, *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ἡρωϊκὸν Ξίφος* (εἶχε γίνῃ λάθος, ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν ψευδωνύμων σας!) *Κερκυραϊκὴν Νύκτα* (ἐσυμφώνησες μὲ τὴν πλειοψηφίαν.) *Δ. Βότσαρην* (εὖγε!) *Φιλήμονσον Παῖδα* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην καὶ ὀρθογραμμένην ἐπιστολήν· βλέπω ὅτι εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἔκαμες μεγάλας προόδους· γράψε μου!) *Μυστηριώδη Ἄνθρωπον* (ἀκοῦς· ποὺ δὲν σὲ θέλω! νομίζω ὅτι αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν ἀργότερα, καὶ δὲν τας εἶδες!) *Ἰωάννην Δ. Δεσέλλαν* (πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃς, ἂν μου γράψῃς πέκτενέσταται· ἀσπάζομαι τὴν ἀδελφήν σου, ποῦ ἔχει νάμου γράψῃ τόσον καιρόν!) *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Στ. Σταμάτην*, *Σύρε κ' ἔλα*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (ἐλήφθη καὶ ἐστάλη!) *Γεράσιμον Δ. Δασκαράτον* (ὡραῖον τὸ ποιημάτακι!) *Ἀνοιχτὴν Καρδιάν*, *Ζωηρὰν Φλόγα* (εὖγε! τώρα περιμένω καὶ τὸ μεγάλο-μεγάλο γράμμα!) *Κόδρον* (πολὺ σὲ εἶχα ἐπιθυμήσῃ, καὶ μὲ μεγάλην χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου πῶς σου φαίνονται τὰ νέα μας;) *Ἱππότην Γουλιέλμον* (ἔλαβα·) *Ἄγριον Μάγδην* (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ λαμπρὰ συνδυασμένα γραμματόσημα.) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (ἕκαστον φυλλάδιον τῆς Δ' Περ. τιμᾶται λεπ. 25) *Βίωνα τὸν Σμυρναῖον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας· πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ δὲν σε εἶχε λησμονήσῃ· ἔμπρος τώρα!) *Ἑλληνοπούλαν*, *Κωνσταν. Τζαναβάραν* (ἀντὶ τῆς δραχμῆς, σοῦ ἔστειλα Χάρτην Λύσεων· γράψε ἐπ' αὐτοῦ τὰς λύσεις καὶ στεῖλέ τας·) *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Περιζήτητον*, *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυθιάδην* (ἦτο πολὺ καλὴ καὶ ἐστάλη.) *Θαλασσινὸν Ζωγράφον* (μὲ τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός.) *Ζηλωτὴν τῆς Διαπλάσεως*, *Γόρδιον*, *Ἀγριόγατον*, *Κόμητα τῆς Φέρας* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γραφοῦν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυκλίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ ἐμπίπτει φρ. 1

---

445. Δεξίγριφος.

Μὲς τὰ πλοῖα τὸ μισόν μου,
Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο.
Ἔπιπλον τὸ σύνολόν μου
Ἢ μικρὸ ἢ καὶ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναχωμένου Πονεικοῦ

444. Συλλαβόγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτον, 'ς τὸ ἄλλο κατοικεῖς,
Καὶ τ' ὅλον μου τὸ βλέπεις ἂν ἐξυπνᾷς νωρίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

445 Στοιχειόγριφος.

Εἶμ' ἀόρατος· ὡς ἔχω καὶ κανεὶς δὲν θὰ με ἰδῇ,
Κάποιος στρατηγὸς προβάλλει ἕνα γράμμα μου [ἂν βγῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκτίνος τῆς Σελήνης

446. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἔξοχος ζωγράφος, καὶ νάλλάξω τῶν γραμ-
Γὴν σειρὰν ἐὰν θελήσω, [μάτων
Καὶ τὰ δύο Φάληρά σας (ἢ τὰ δύο Φάληρά των)
Εἰμπορῶ νὰ ζωγραρίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Δεκαβάλλα

447. Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.

Ποῖος μέγας ἀνὴρ ἐγεννήθη τὴν 8 Ἀπριλίου 1798 ἀπέθανε δὲ τὴν 9 Νοεμβρίου 1856;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

448. Τετράγωνον.

★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα-
★ ★ γινώσκωνται: ἄνω, ἥρως· κάτω,
★ ★ ἀρχαία πόλις· δεξιᾷ ἑρπετόν· καὶ
★ ★ ★ ★ ★ ὁριστερᾷ, ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίχλης

449. Κεκρυμμένα Παροιμία.

Ἡ Μαρίκα 'τὸ σχολεῖο καὶ 'τὸ σπίτι εἶνε καλή,
Κάθε μέρα μελετᾶει καὶ ἐργάζεται πολύ.
Ἀπὸ τώρα συνειθίζει νὰ μὴν εἶχε ὀκνηρά,
Πέφτει ἑνωΐς τὸ βράδυ καὶ σηκόνεται πρωΐ,
Φαίνεται, ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ λαμπρὴ νοικοκυρά...
Κ' εὔχομαι νὰ της ὁμοιάσῃ κάθε κόρη καὶ παιδί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

450. Παίγνιον.

Ὁ Ἀνανίας ἔθεσε μερικὰς ἀπὸ τὰς ἀδελφάς του εἰς τὴν γραμμήν, συνέπεσε δὲ ὥστε μία νὰ προηγῆται δύο, ἑτέρα νὰ κολουθῇ δύο, ἄλλη νὰ προηγῆται μιᾶς καὶ νὰ κολουθῇ ἄλλην. Πόσας ἀδελφὰς ἔθεσεν εἰς τὴν γραμμήν;

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Κουλαμᾶ

451—453. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *γαλαρὸς*, *μαντεία*, *Ἀσπασία*, *ματαίως*, *λαύρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοκαεδοῦ

456. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τίρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εἶδος καλύμματος τῆς μεγάλης περσικοῦ, τὰ δὲ τρίτα ἔντομον.

1. Στρατηγός, 2. Δένδρον, 3. Νῆσος, 4. Ζῷον ἱερόν, 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης, 6. Ἀρχαία πόλις, 7. ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ. Ν. Θηκηριάδου

457. Γρῖφος.

οὐ· Ω θόα, νεῦε, στήτω, δέ ΕΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομαρᾶ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 καὶ 29 Μαΐου ἰ. ἔ.

299 Ἰκόνιον (εἰκών, ὄνο) — 300. Χνοῦς, νοῦς. — 301. Ἅγις σίγα — 302. Σοῦλε, Φοῦλε — 303.

Κ	304. Σπεῦδε βραδέως —
ΨΑΡ	405. Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος.
ΑΔΚΥΩΝ	306. Ἀπορία ψάλτου βῆξ.
ΙΒΙΣ	307. Καθένας ἐμετρήθη μὲ
ΜΕΛΕΑ ΓΡΙΣ	τὴν σπιθαμήν του. — 308.
	ΨΑΡΑ, ΑΛΥΣ (ἐΨΑνη,

6ΑΛδίς, τΡΥγών, βΑΣις). — 309. Τὰ λίγα λόγια ζάχαρι — καὶ τὰ καθόλου μέλι. — 310. Ὅποιος ἔχει τὰ γένεια· ἔχει καὶ τὰ κτένια. — 311. Ἡ *Διάπλασις* ὑπάρχει ἐπὶ εἴκοσι ἓν ἔτη.

---

312. Φασιανὸς (φά, σί, ἄν, ὀς). — 313. Χίος Χῖ, ὡς). — 314. Πάδος, Πάρος. — 315 Ἡ μελάνη (μέλαν η). —

316.

Π		Υ	Π	Β
Ι Ο Ν		Α	Λ	Ο
Ι Σ Τ Ο Σ		Ι	Ο	Λ
Π Ο Τ Α Μ Ο Σ		Ν	Υ	Ο
Ν Ο Μ Ο Σ		Α	Ρ	Τ Ο Σ
Σ Ο Σ			Α	
Σ			Ρ	

317

318. Τοῦ εἶχαν δώτῃ νὰ διαιρέσῃ τὸ Χ 350 διὰ τοῦ 7. — 319. Κοντὰ 'ς τὸ Ο νοῦ καὶ γνῶσι. — 320—324. Γινομένης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς πω, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἄμπωτις, ὀπώρα, κῶλος, σιωπή, ἐπωμίς. — 325 ΙΑΝΟΣ, ΑΡΑΔΗ, ΤΑΓΟΣ (1, ΙΑΤρός. 2, ΑΡΑδία, 3, ΝΑΓόρα. 4, ΟΑΟς. 5, ΣΗΣ). — 326. Οἱ πλοῦτον ὀρεγόμενοι μᾶλλον ἀρετῆς, φαῦλοι εἰσίν. — 327. Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσει καὶ πολυμαθής.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.